

Jatkuva uudistus

Neh. 13:1-31

1. Tuona päivänä **luettiin Mooseksen kirjaa kansan kuullen**. Siihen havaittiin kirjoitetun, etteivät ammonilaiset eivätkä moaabilaiset pääsisi koskaan Jumalan seurakuntaan,
2. sillä he eivät tulleet israelilaisia vastaan leipää ja vettä tuoden, vaan palkkasivat Bileamin kiroamaan Israelia. Meidän **Jumalamme muutti kuitenkin kirouksen siunaukseksi**.
3. Kuultuaan tämän säädöksen israelilaiset erottivat keskuudestaan kaiken sekakanosan.
4. Tätä ennen ylipappi Eljasib, Tobian sukulainen, oli asetettu meidän Jumalamme temppelin varastohuoneiden valvojaksi.
5. Eljasib oli sisustanut Tobian käyttöön suuren huoneen. Aikaisemmin sinne oli tapana panna ruokauhri, suitsuke, astiat sekä kymmenykset viljasta, viinistä ja öljystä, jotka oli säädetty annettaviksi leeviläisille, laulajille ja portinvartijoille, sekä lisäksi pappien osuudet.
6. Tämän kaiken tapahtuessa **minä en ollut Jerusalemissa**, sillä Artahsastan, Babylonian kuninkaan, kolmantenkymmenentenäkahdentena hallitusvuotena olin mennyt kuninkaan luo. Jonkin ajan kuluttua pyysin kuninkaalta luvan
7. ja **palasin Jerusalemiin**. Kun minä **huomasin**, millaisen vahingon Eljasib oli tehnyt sisustaessaan huoneen Tobian käyttöön Jumalan temppelin alueelta,
8. **minä suutuin kovasti** ja heitin kaikki Tobian suvun **esineet ulos huoneesta**.
9. Sitten käskin puhdistaa kaikki huoneet ja viedä niihin takaisin Jumalan temppelin esineet, ruokauhrin ja suitsukkeen.
10. Sain myös tietää, **ettei leeviläisille ollut annettu heidän osuuksiaan** ja että leeviläiset ja laulajat, joiden olisi ollut tehtävä palvelusta, olivat palanneet kukin maatilalleen.
11. Minä **nuhtelin esimiehiä** tästä asiasta ja kysyin: **"Miksi Jumalan temppeli on laiminlyöty?"** Sitten kokosin leeviläiset ja laulajat ja asetin heidät tehtäviinsä.
12. Silloin koko Juudan heimo toi kymmenykset viljasta, viinistä ja öljystä varastohuoneisiin.
13. Minä asetin ylipappi Selemjan, lainoppi-neen Saadokin ja leeviläisen Pedajan **valvomaan varastohuoneita** ja annoin heidän apulaisekseen Haananin, Sakkurin pojan, Mattanjan pojanpojan. **Heitä kaikkia pidettiin luotettavina, ja heidän tehtävänään oli jakaa osuudet veljilleen**.
14. "Muista minua tämän tähden, Jumalani, äläkä pyyhi pois uskollisia tekojani, jotka minä olen tehnyt Jumalani temppelin ja sen palveluksen hyväksi."
15. Siihen aikaan minä näin Juudassa niitä, jotka **sapattina** polkivat viinikuurnaa. Toiset taas kuljettivat sapatinpäivänä aasien selässä viljakuormia, samoin kuin viiniä, rypäleitä, viikunoita ja kaikenlaista muuta tavaraa, ja toivat niitä Jerusalemiin sapatinpäivänä. Minä varoitin heitä myymästä elintarvikkeita tuona päivänä.
16. Kaupungissa asui myös tyroslaisia, jotka toivat sinne kalaa ja kaikenlaista kauppatavaraa ja **myivät** sitä Juudan **kansalle sapattina**, vieläpä Jerusalemissa.
17. Minä **nuhtelin Juudan ylimyksiä** ja sanoin heille: "Kuinka te voitte menetellä näin pahoin ja häpäistä sapatinpäivän?"
18. Eivätkö teidän isänne tehneet juuri näin? Eikö Jumalamme siksi antanut kaiken tämän pahan kohdata meitä ja tätä kaupunkia? Ja silti **te vain lisäätte vihaa Israelin päälle häpäisemällä sapatin**."
19. Ja minä käskin, että portit on suljettava ennen sapattia, heti kun Jerusalemin porteilla alkoi hämärtää, ja kielsin avaamasta niitä ennen sapatin päättymistä. Ja minä asetin palvelijoitani porteille valvomaan, ettei yksikään kuorma pääsisi kaupunkiin sapatinpäivänä.
20. Kauppiaat ja kaikenlaisten tavaroiden myyjät jäivät kuitenkin yöksi Jerusalemin ulkopuolelle kerran tai kahdesti.
21. Silloin minä varoitin heitä ja sanoin heille: "Miksi te jätte yöksi muurin edustalle? Jos te vielä kerran teette sen, minä käyn

teihin käsiksi." Sen jälkeen he eivät enää tulleet sapattina.

22. Sitten sanoin leeviläisille, että heidän on puhdistauduttava ja tultava vartioimaan portteja, jotta sapatinpäivä voitaisiin pitää pyhänä.

"Jumalani, muista hyväkseni myös tämä ja armahda minua suuressa armossasi."

23. Noina päivinä näin myös **juutalaisia, jotka olivat ottaneet vaimoikseen asdodilaisia, ammonilaisia ja mooabilaisia naisia**.

24. Puolet heidän lapsistaan puhui asdodin kieltä tai jonkin muun kansan kieltä. He eivät osanneet puhua juudan kieltä.

25. Silloin minä **nuhtelin heitä ja uhkasin heitä kirouksella. Muutamia heistä minä jopa löin ja revin heitä parrasta. Vannotin heitä Jumalan kautta: "Älkää antako tyttäriänne heidän pojilleen vaimoiksi älkääkään ottako heidän tyttäriään vaimoiksi pojillenne tai itsellenne.**

26. **Eikö Salomo, Israelin kuningas, tehnyt juuri tuollaista syntiä? Hänen vertais-**

taan kuningasta ei ollut yhdelläkään kansalla. **Hän oli rakas Jumalalleen, ja Jumala asetti hänet koko Israelin kuninkaaksi. **Kuitenkin vieraiden kansojen naiset saivat hänetkin tekemään syntiä.****

27. Pitääkö meidän yhä kuulla teistä, että te harjoitatte kaikkea tätä suurta pahuutta ja olette uskottomia meidän Jumalaamme kohtaan ottamalla vaimoiksenne muukalaisnaisia?"

28. Yksi ylipappi Eljasibin pojan Joojadan pojista oli hooronilaisen Sanballatin vävy. Hänet minä karkotin luotani.

29. "Jumalani, muista, että he ovat saastuttaneet pappeuden sekä pappeutta ja leeviläisiä koskevan liiton."

30. Näin minä **puhdistin kansan kaikesta muukalaisuudesta ja asetin papit ja leeviläiset palvelutehtäviin, kunkin omaan tehtävänsä,**

31. ja määräsin myös ajat, jolloin polttopuut uhreja varten ja ensihedelmät oli tuotava. "Jumalani, muista tämä minun hyväkseni."

Voiko ihminen luopua uskosta?

Voiko ihminen luopua uskosta? Miksi niin monen hyvin alkanut uskon vaellus näyttää myöhemmin väljähtävän, seurakuntayhteys muuttuu ilosta velvollisuudeksi ja jopa taakaksi ja lopulta vetäydytään kokonaan pois uskovien yhteydestä? Miksi uskon liekki näyttää hiipuvan ja lopulta sammuvan kokonaan? Onko kerran hiipumaan lähtenyt herätys vielä mahdollista saada uuteen nousuun? Miksi kirkon historiassa on toistunut epälukuisia kertoja sama, mikä Israelin kansankin historiassa eli se, että herätys ja uudistus jatkuu vain tietyn ajan ja lopulta sijaan tulee luopumuksen ja alennuksen aikoja? Ellei Jumala olisi kirkon historiassa antanut toistuvasti uusia herätyksen aikoja, se olisi aikoja sitten hävinnyt maan päältä.

Uskossa pysyminen

Kylväjävertauksessaan Jeesus osoitti, että on niitä, jotka hylkäävät Jumalan sanan heti kättelyssä, kun Saatana tulee ja riistää sen heiltä, niin että he eivät pääse sitä alkuunkaan ymmärtämään eivätkä siksi myöskään uskomaan. Mutta on sitten niitä, jotka ottavat sanan iloiten vastaan, mutta vastustuksen noustessa luopuvat. Toisten uskon taas maailman rakkaus ja sen houkutukset tukahduttavat. Mutta on sitten niitä, jotka kestävät uskossa ja kantavat moninkertaista uskon hedelmää, jakavat Jumalan sanaa muille.

Niin kuin tiedämme kysymystä uskosta luopumisesta ja uskon kestävydestä loppuun asti aidosti Raamattuun uskovat tulkitsevat eri tavalla. Reformoidut näkevät, että vain loppuun asti kestäneet ovat aitoja uskovia ja muiden osalta pelastus ei missään vaiheessa toteutunutkaan, vaikka he näyttivätkin tulleen uskoon. Monet muut tulkitsevat, että aidosti uskova voisi luopua uskosta. Molempia näkemyksiä voi

perustella monilla Raamatun kohdilla, enkä lähde asiaa tässä sen syvemmin käsittelemään. Mainitsen vain pari esimerkkiä molemmista:

*Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisynteyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on talletettuna taivaissa teitä varten, ja **Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen**, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (1. Piet. 1:3-5)*

*Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, ja luotan täysin siihen, että **hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.** (Fil. 1:5-6)*

Toisaalta pari varoitusta uskossa vaeltaville:

*Henki sanoo selvästi, että viimeisinä aikoina **jotkut luopuvat uskosta ja seuraavat eksyttäviä henkiä ja riivaajien oppeja tekopyhien valehtelijoiden vaikutuksesta, joiden omatunto on merkitty poltinraudalla.** (1. Tim. 4:1-2)*

*Varokaa, veljet, **ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta.** Kehottakaa sen sijaan toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan "tänä päivänä", ettei kukaan teistä synnin peittäjänä päätsi. Mehän olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme loppuun asti vahvoina siinä luottamuksessa, joka meillä alussa oli. (Hepr. 3:12-14)*

Omassa sydämessäni pidän kiinni molemmista tulkinnoista ja jätän ne sopivaan jännitteeseen: Iloitsen pelastuksen varmuudesta Kristuksessa ja samalla haluan vaeltaa uskollisena Herralle. Otan vastaan varoitukset luopumisesta aidosti pitäen samalla kiinni lahjavanhurskaudesta ja Jumalan armosta pysyäkseeni elävässä uskossa loppuun asti. Pelastusvarmuuteni ei siis perustu siihen, etten voi aitona uskovana luopua uskosta, vaan siihen, että minut pelastanut ja sydämeeni Pyhän Hengen antanut Herra on uskollinen ja pitää lupauksensa myös minun kohdallani.

Viime aikoina olen iloinnut, kun olen tavannut sellaisia ihmisiä, joiden näin tulleen uskoon yli 50 vuotta sitten ja jotka yhä vaeltavat Herran tietä. Jotkut heistä näyttivät jossain vaiheessa lähes luopuneen uskosta, mutta sitten Herra suuressa armosaan palautti heidät tielleen takaisin. Herra on uskollinen ja Hänen varassaan pelastumme lopulliseen uuteen maahan ja uuteen taivaaseen.

Uuteen parannukseen

Nehemian kirja osoittaa, miten nopeasti kansalta paluu entisiin synteihin tapahtui. Niin pian kuin herätyksen johtaja poistui pariaksi vuodeksi Jerusalemissa, herätyksen liekit alkoivat nopeasti hiipua. Vakaasti kansa oli liittoasiakirjassa sitoutunut Jumalan palvelemiseen ja parannukseen, mutta nyt niistä livettiin nopeaa vauhtia.

Mutta Jumala ei jättänyt kansaansa. Sama mies, jonka parannus oli ollut alkusäyksenä herätykselle palasi Jerusalemiin ja lähti palauttamaan kansaa takaisin liittoon, jonka he olivat tehneet.

Herätysten historiaa maassamme

Suomalaisen herätyksen historiasta löydämme vastaavan esimerkin. Kun Paavo Ruotsalainen ja Niilo Kustaa Malmberg olivat kuolleet, herätyksen tuli alkoi herännäisyydessä hiipua, mutta sitten Herra nosti seuraavassa sukupolvessa Vilhelmi Malmivaaran sytyttämään liekin uudelleen palamaan. Tänä päivänä joudumme kuitenkin näkemään enää jäljellä liikkeen, joka on menettänyt Jumalan sanan ja myötäilee maailmaa. Useita muitakin herätysten aaltoja maamme on saanut nähdä, vaikka tänään vallitseekin hengellisen kuoleman ilmapiiri. Silti meidän ei tarvitse jäädä epätoivoon. Saamme rukoilla, että Herra nostattaisi vielä miehiä ja naisia, joissa Herran tuli saisi palaa roihuten.

Laskuvesi

Nehemian ensimmäinen oleskelu Jerusalemissa kesti 12 vuotta. Sitten hän palasi entisiin virkatehtäviinsä kuninkaan hoviin. Myöhemmin hän saapui toiselle jaksolle Jerusalemiin. Hänen tekonsa tällä jaksolla kertovat samasta lujuudesta ja uskollisuudesta Herraa kohtaan kuin hänen aikaisemmatkin tekonsa. Hän katseli asioita Jumalan tahdon toteutumisen näkökulmasta ja siksi häntä ei voitu pettää.

Palattuaan Jerusalemiin Nehemia sai nähdä, että hyvin alkanut uudistusliike oli pysähtynyt. Juhlalliset valat oli unohdettu. Tobian vaikutus ylipappiin oli johtanut tempelin räikeään häpäisemiseen. Leeviläisille ja laulajille ei enää maksettu palkkaa. Kaupankäynti oli tärvellyt sapatin pyhyiden ja seka-avioliitot uhkasivat jälleen heprealaista kulttuuria.

Nehemia näki, mitä kansan elämässä oli mennyt jälleen vikaan hänen poissaolonsa aikana ja hän ryhtyi tarmokkaisesti toimenpiteisiin vääryyksien ja epäkohtien korjaamiseen. Hän selvitteli välinsä muurin rakentamista vastustaneen Tobian kanssa, miehen, jolle ylipappi oli kompromissihalussaan antanut asunnon Jumalan temppelin esipihasta. Hän tarttui kymmenysten maksamisessa tapahtuneisiin laiminlyönteihin, sapattirikkomuksiin ja seka-avioliittoihin. Kansa oli palannut entisiin synteihinsä, mutta Nehemia, joka eli Herran tahdossa, ei lähtenyt halvan kompromissin tielle, vaan taistelemaan ja kääntämään kansan jälleen parannukseen. Se, joka pysyy Herran tiellä, näkee ja ymmärtää asiat oikein, eikä hän tyydy pehmeisiin keinoihin taistellessaan vääryyttä vastaan. Jumalan pelko vie pahan vihaamiseen.

Kompromissi tie luopumukseen

Mutta jo ikääntyneen Nehemia rohkeus ja toimintatarmo eivät olleet vähentyneet. Hän pysyi uskollisena linjalleen. Juutalaiseen kansaan kuulumaton Tobia oli avioliittosuhteitaan hyväksi käyttäen luikerrellut asemaan, jossa hän yritti esiintyä juutalaisena, vaikka ei sitä ollut. Heikko ylipappi oli tyhjentänyt temppelistä hänelle tärkeän huoneen yksityisasunnoksi. Nehemian joutui tekemään "likaisen työn". Hän heitti Tobian tavarat ulos ja määräsi huoneen rituaalisesti puhdistettavaksi. Nehemian teko ennakoiki Jeesuksen suorittamaa temppelin puhdistamista.

Meidän jokaisen sydämässä asuu halu miellyttää muita ja tulla toisten hyväksymiksi. Ei ole helppoa olla erilainen ja aina vastustaa sitä, mitä muut pitävät hyvänä. Juuri tämä sinänsä ymmärrettävä asia on se, jota Sielunvihollinen pyrkii käyttämään saadakseen uskovan palaamaan maailmaan ja sen arvoihin. Meidän on liiankin helppo ymmärtää heikkoa ylipappia – jonka velvollisuus olisi ollut huolehtia temppelin pyhydestä – sillä ei ole mukavaa riidellä. Silloin on suuri kiusaus ajatella, että lo-

pulta on vain järjestelykysymys, missä tavaroita säilytetään ja antaa periksi muka pienessä asiassa sovun ylläpitämiseksi. Mutta juuri noita pieniä asioita hyväksi käyttäen askel askeleelta edetään suureen kompromissiin, jossa myydään Jumalan totuus hyvän ystävyyden alttarille. Ykseys jota tavoitellaan totuuden kustannuksella vie uskovan ja seurakunnan lopulta harhaan. Kompromissien tien päässä on kokonaisvaltainen luopumus Herran tahdosta. Rauha maailman kanssa merkitse sotaa Herraa vastaan.

Nehemian kovat otteet Tobiaa kohtaan eivät johtuneet katkeruudesta, jota hän olisi voinut miestä kohtaan tuntenut, koska Tobia oli muurin rakennusurakan aikana tehnyt kaikkensa sen estämiseksi. Kysymys ei siis ollut kustosta. Pikemminkin Nehemia suuttui ylipapille, joka oli sallinut temppelin saastuttamisen. Kysymys oli pyhästä vihasta, Jumalan nimen häpäisemisen nostattamasta suuttumuksesta, joka ajoi Nehemiaa aivan samoin kuin myöhemmin Jeesusta, kun Hän puhdisti temppelin. Rakkaus totuuteen merkitsee synnin vihaamista.

Sydämen temppelin puhdistus

Meidän on hyvä miettiä, mitä sellaista on elämässämme, joka meidän tulee heittää ulos sydämemme temppelistä. Apostolien teoissa näemme, miten uskossa jo jonkin aikaa vaeltaneet joutuivat tekemään sydämen pohjaan asti ulottuvaa parannusta:

Tämä (se että riivaaja kukisti magiaa harjoittaneet veljekset) tuli kaikkien Efesoksessa asuvien juutalaisten ja kreikkalaisten tietoon, ja pelko valtasi heidät kaikki, ja Herran Jeesuksen nimeä ylistettiin suuresti. Monet uskoon tulleista menivät tunnustamaan ja ilmoittamaan tekonsa, ja useat, jotka olivat harjoittaneet taikuutta, kantoiivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden. Kun niiden yhteinen arvo laskettiin, huomattiin, että se oli viisikymmentätuhatta hopearahaa. Näin Herran sana levisi yhä laajemmalle ja osoitti voimansa. (Ap.t. 19:17-20)

Herran tuli voi palaa ja levitä vain silloin, kun uskovat suostuvat tekemään parannuksen salatuimmistakin synneistään. Silloin toteutuu sana: ”Minkä valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa.” Elätkö sinä ehkä vielä salattuja syntejä hellien. Herran voima ei pääse vaikuttamaan ennen kuin suostut tulemaan kaikkinesi valoon.

Seurakuntakuri - tie voimaan

Pelkurimainen epämiellyttävien tehtävien väistäminen aiheuttaa enemmän tuhoa kuin hengellisen johtajan kiivaus. Kirkosta on tullut veltto, touhuileva, kykenemätön ja haluton toimimaan likaisten asioiden oikaisemiseksi omassa keskuudessaan. Kirkkokuria tarvitaan. Se tulee toki olla sovittavaa ja rakastavaa, mutta sen tulee tapahtua! Mutta yleisesti ottaen sitä ei esiinny juuri ollenkaan. Meidän kannattaa muistaa, että Ananiaan ja Safiran kuolema johti herätykseen! Herra haluaa puhdistaa seurakuntansa voidakseen sitä käyttää oman nimensä kunniaksi.

Kymmenykset

Nehemia osasi toimia myös tavalla, joka ei välttämättä hänen suosiotaan lisännyt. Kysymys oli temppelille kuuluvista kymmenyksistä. Asioiden tärkeysjärjestys muuntuu helposti ajan myötä, varsinkin kun on kysymys lompakostamme. Nehemia nuhteli syyllisiä ja pani kymmenysten maksun jälleen käyntiin ja määräsi myös sen valvontaan luotettavat miehet. Nehemia asetti asiat samaan tärkeysjärjestykseen kuin Jumala, vaikka se ollutkaan suosittu toimenpide. Uhraaminen on jumalanpalve-

lusta. Se on rakkautta. Tarvitsemme profeettoja, jotka uskaltavat kertoa rahaan rakastuneille kristityille, mitä Jumala ajattelee rakkaudestamme rahaan.

Mammonan valta näkyi myös siinä, että sapattinakin käytiin kauppaa. Ahneus on salakavalasti leviävä synti. Se palaa helposti entisille asuinsijoilleen. Meidän on jatkuvasti muistutettava itsellemme, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä. Nehemia joutui väkivallalla uhkaamaan tyyroslaisia kauppiaita, jotka odottelivat porttien ulkopuolella päästökseen tekemään kauppaa sapattina. Nehemia jaksoi taistella johdonmukaisesti loppuun asti. Jumalan valtakunnassa joudutaan toistuvasti käymään samoja taisteluita.

Paavali joutui puuttumaan rahan ahneuteen kirjoittamalla näin:

Jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa on suuri voitto. Emmehän ole tuoneet maailmaan mitään, emme voi myöskään mitään täältä viedä. Kun meillä on ruoka ja vaatteet, tyytykäämme niihin. Ne taas, jotka tahtovat rikastua, lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka syöksevät ihmiset turmioon ja kadotukseen. Rahanhimo on kaiken pahan juuri. Rahaa tavoitellessaan monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. (1. Tim. 6:6-10)

Sitten hän lisää Timoteukselle, miten tulee oikein käyttää rahoja:

Neuvo niitä, jotka tässä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoaan epävarmaan rikkauteen vaan Jumalaan, joka antaa meille kaikkea runsaasti nautittavaksemme. Neuvo heitä tekemään hyvää, rikastumaan hyvistä teoista, olemaan anteliaita ja jakamaan omastaan. Näin he kokoavat itselleen aarteiden, hyvän perustuksen tulevaisuutta varten, jotta saisivat todellisen elämän. (1. Tim. 6:17-19)

Avioliitot

Helppo ei Nehemian tehtävä ollut myöskään, kun hän joutui jälleen kerran taistelemaan vallitsevaa väärää sukupuolimoraalia vastaan. Avioliitto on asia, jossa ihmiset eivät mielellään kuuntele Jumalan sanan opetusta - eivät tämänkään päivän uskovat. Juutalaiset miehet eivät olleet ainoastaan ottaneet epäuskoisia vaimoja, vaan olivat valinneet morsiamensa nimenomaan kielletyistä kansoista. Seka-avioliitot olivat uhka kansalliselle identiteetille ja ennen kaikkea niiden kautta oli historian saatossa epäjumalanpalvelus tunkeutunut kansan keskuuteen ja vetänyt kansan ylle Jumalan vihan. Nehemia kävi väärintekijöitä vastaan, kirosi heidät, löi joitakuuta ja repi heitä parrasta. Hän pani vanhemmat vannomaan, etteivät ikinä enää järjestäisi lapsilleen seka-avioliitoja.

Uskovan avioliiton tulee tapahtua Herrassa. Se tarkoittaa muun muassa sitä, että puolison tulee olla uskova. Ei-uskovan kanssa ei pidä mennä naimisiin. Toisaalta jos ihminen tulee uskoon vasta avioiduttuaan, hänen tulee pysyä liitossaan ja rukoilla puolisonsakin pelastusta. Jos uskosta osaton eroaa, vastuu ei ole silloin uskovalla, niin kuin Paavali opettaa Korintolaiskirjeessä.

Nehemian rajut otteet osoittavat, miten äärimmäisen vakavasta asiasta oli kysymys. Se kirkko, joka sopeutuu gender ideologian vaatimuksiin avioliittokysymyksissä ”ei ole enää kristillinen kirkko” totesi eräs arvostettu teologi. Seurakunnalle ja yksityiselle uskovalle on äärimmäisen vaarallista tehdä kompromisseja seksuaali- ja avioliit-

to-opetuksessaan. Kuitenkin aikamme kristittyjä leimaa suuri ymmärtäväisyys niissä synneissä eläviä kohtaan. Jeesus kyllä ottaa vastaan kaikkinaisia syntejä tehneitä, mutta Hän ei hyväksy ainoatakaan syntiä. Anteeksiantamus ei merkitse synnin hyväksymistä vaan synnin tekijän saattamista takaisin Herran yhteyteen ja uuteen elämään pyhydessä ja synnin hylkäämisessä. Meidän on syytä tutkia sydäntämme. Missä asioissa olemme salaa alkaneet suosimaan ja hyväksymään omia syntisiä halujamme ja himojamme. Herra kutsuu meitä parannukseen.

Eräs pastori New Yorkista kertoo: Jos joku seurakuntalaisista tulee hänen luokseen valittamaan sitä, että hän on menettänyt uskonsa Jumalaan, hänelle riittää kysyä asianomaiselta: ”Kenen vieraan ihmisen kanssa sinä olet maannut?” Seksuaaliset lankeemukset vievät ihmiset väistämättä uskon kriisiin ja niitä puolustaakseen moni on valmis muuttamaan teologiansa ja Raamatun ymmärryksensä. Ainoa oikea tie on nöyrytyä parannukseen ja käydä katumuksessa Golgatan Vapahtajan eteen hyljäten syntinsä. Langenneelle ja katuvalle on auki tie uudistukseen.

Perille asti

Evankeliumin työssä on tärkeää ankarissa taisteluissa saavutettujen voittojenkin jälkeä pysyä pystyssä ja pysyttää vanhurskautta voimassa. Viime kädessä evankelistan työn arvo määräytyy siitä, miten hänen vaelluksensa päättyy. Paavali tiesi juoksunsa päätyvän ja lausui:

”Olen kilpaillut hyvän kilvoituksen, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes minulle on talletettuna vanhurskauden seppelö. Herra, vanhurskas Tuomari, on antava sen minulle [tulemisensa] päivänä, eikä vain minulle, vaan myös kaikille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään.” (2 Tim 4:7-8)

Nehemian kirja alkaa rukouksella ja päättyy rukoukseen, jossa hänkin Paavalin tavoin katselee kulkemaansa taivalta ja tekojansa sen aikana. Hän tietää saavansa Jumalalta kiitoksen ja tunnustuksen vaelluksensa mukaan, mutta samalla hän muistaa, että hänen pelastuksensa on vain Herran ”suureessa laupeudessa”. (13:22)

Hiroko Tayaman matkassa

Synnyin marraskuussa 1957 Aomorin läänin syrjäisellä maaseudulla neljän sisaruksen nuorimpana. Erinäisistä syistä minut annettiin heti nykyisten vanhempieni adoptiolapseksi. Jumala valmisti minulle isän ja äidin. Kasvoin heidän rakastamana. He antoivat minun opiskella laulua Tokion Musiikkiyliopistossa. Avioiduin ja sain lapsia.

Vuoden 1984 tienoilla vanhimmat tyttäremme olivat kaksi ja yksivuotiaat. Kaikki aikani meni heistä huolehtimiseen. Noihin aikoihin olin hyvin itsekäs äiti. Kun asiat eivät menneet niin kuin halusin, toruin lapsiani ja kun vanhin tytär ei lopettanut yöllä itkuaan läimäytin häntä. Olin hirveä äiti.

Kerran sattui onnettomuus, jossa vanhin tyttäreni loukkasi kasvonsa. Vanhempani syyttivät siitä minua. Olin henkisesti ja fyysisesti lopen väsynyt. Tuskailin omaa surkeaa vanhemmuuttani ja kyselin, mitä varten elän. Näin ei voisi jatkua. Tätä menoa edessäni olisi romahdus. Silloin soitin Kristilliseen keskukseseen saadakseni apua.

Muutamia kuukausia myöhemmin tutustuin merkillisellä tavalla Rika Omamuraan ja aloin käydä Itä-Tokushiman kirkossa. Perjantaisissa Raamatun tutkisteluissa Jumalan sana aivan

imeytyi rutikuivaan sydämeeni. Tajusin, kuinka syvä syntisyyteni on ja sain varmuuden siitä, että pelastusta ei ole muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Tunnustin syntini ja avasin sydämeni ottamaan vastaan Jumalan. Siitä alkaen minussa alkoi tapahtua pikku hiljaa muutosta.

Ensiksi muuttui asenteeni lapsiini. Astuin lasten asemaan katselemaan asioita heidän näkökulmastaan. Kasvatus ei ole sitä, että vanhemmat yksipuolisesti sanelevat vaan sitä että opitaan yhdessä lasten kanssa. Tavoitteena ei ole käyttäytyminen ihmisten odotusten mukaan eikä myöskään erityisiin saavutuksiin yltäminen. Vanhempia tärkeämpi on asettaa Jumala mittapuuksi ja opettaa lapsia elämään tietoisesti hänen edessään. Tärkeintä on, ettei murehduteta Jumalaa. Aloin opettaa lapsille, että Jumalaan turvautuen löytyy vastaus kaikkiin pieniinkin asioihin.

Toinen kaikkein suurin muutos sydämessäni oli kyky antaa anteeksi toisille ihmisille. Sekään ei tapahtunut omassa voimassa vaan Jumalaa rukoillen ja häneltä voimaa saaden. Anteeksi antamisen tulo mahdolliseksi oli minulle yllätys ja suuri ilo. Sen seurauksena sydämessäni asunut viha alkoi muuttua rakkaudeksi.

Nyt kristittynäkin havahdun ajoittain siihen, että huomaamattani annankin sydämessäni tilaa toisten tuomitsemiselle. Sorrun arvioimaan toista omilla arvioillani. Silloin sydämeistä häviää rakkaus. Silloin on käännettävä rukouksessa Jumalan puoleen ja jätettävä asia hänen käsiinsä. Tajutessamme oman rakkaudettomuutemme saamme pyytää Jumalalta uutta rakkautta. Sillä tiellä löytyy ongelmiin ratkaisu.

Minäkin olen vain ihminen niin kuin kaikki muutkin kristityt. Kristitty tajuaa, ettei hänessä itsessään ole voimaa, mutta meillä on kiusaus ajoittain unohtaa se. Kun kiitollisena otamme aina uudelleen vastaan anteeksiantamuksen Jumalalta, haluamme ihmissuhteissakin elää toinen toistamme armahtaan.

Tällä hetkellä haasteeni on rukous. Haluisin päivittäisessä vaelluksessani yhä enemmän löytää aikaa Sanan tutkimiseen ja rukoukseen. (1989)

”Sua kohti Herrani” on yksi mielivirsistäni. Muistan kuin eilisen päivän, miten lauloin tätä virttä isäni tyynyn vierellä, kun hän oli tekemässä kuolemaa vuonna 1993. Niin kauna kuin isäni käsi oli vielä lämmin, siitä kiinni pitäen huusin hänen korvaansa: ”Isä, sinä menet Jeesuksen luo!” Ero tästä ajasta oli hyvin surullista, mutta kun ajattelin isäni päässeen Herran luo, sydämeni sai rauhan. (1999)

Vuoden 2006 jouluna erään kokouksen saarnan kautta Jumala tarttui minun ja äitini väliseen suhteeseen vaatien minua tekemään parannuksen. Joutuessani törmäykseen äitini kanssa ajattelin aina mielessäni, että äitini on väärässä. Ei mieleenikään ollut tullut, että minun pitäisi tehdä parannus. Olin pelännyt ja pyrkinyt välttelemään äitiäni, joka käytti jyräen arvovaltaansa. Lapsuudesta muistan vain, miten hän minua moitti. Siksi pienestä pitäen suljin sydämeni häneltä. Toisaalta olisin halunnut häneltä hellyyttä. Viisikymppiseksi asti suhdettani äitiin sävytti ristiriitaisuus ja yksinäisyys.

Jeesus puhutteli minua hellästi ja vapautti minut sydämeni taakasta. Kyynelin tein parannuksen. Kun Jeesus sulatti kovan sydämeni, kykenin lähestymään äitiä lempeästi. Siitä lähtien myös äidissäni alkoi tapahtua vähitellen muutosta. Eri tilanteissa sain kertoa hänelle myös Jeesuksesta. Samalla rukoilin tosissani, että hänkin pääsisi osalliseksi pelastuksesta.

Äitini sairasti dementiaa. Silloin tällöin hän katosi jonnekin. Päivän ja yön rytmi heitti kuperkeikkaa, hän soitteli sukulaisille ja ystävilleen keskellä yötä. Kerran kun yhdessä olimme palaamassa autolla kirkosta kotiin, hän kysyi minulta yllättäen: ”Miten voisi saada kasteen?” Hämmästyin ja kotiin tultuamme soitin heti pastori Okazakille. Saatuaan muutamia kertoja kasteopetusta kuukautta myöhemmin äiti kastettiin. Se oli syvästi koskettava tilanne. Kasteesta kahden kuukauden kuluttua muistisairaus paheni niin, että hän joutui hoitolaitokseen. Ellei hän olisi silloin esittänyt kysymystään, kaste olisi ehkä jäänyt saamatta. Totisesti Jumala on rakkaus.

”Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme.” (1. Joh. 4:9-11) (2009)

Entä sinä?

Onko sinulle suhde Jumalaan ja sen hoitaminen tärkein asia elämässäsi? Onko sinun tänään tunnustettava ja tuotava valoon sellaisia salaisia syntejä, joita suosit elämässäsi, vaikka toisaalta haluatkin olla Herran oma? Muista, että kompromissi tämän maailman kanssa on äärimmäisen tuhoisaa uskonelämällesi. Se voi viedä sinut jopa vuosiksi sivuraiteille ja riistää siunauksen elämästäsi. Herra ottaa kyllä vastaan tuhlaajapojan ja tuhlaajatyttären, mutta se edellyttää suostumista totuuteen sydämesi pohjaa myöten. Hera on uskollinen omilleen ja haluaa palauttaa sinutkin siunauksen tielle, Jumalan tahdon tielle. Sinä tarvitset jatkuvaa uudistusta elämääsi. Päivittäisessä parannuksessa kääntyessäsi Herran puoleen on siunauksen salaisuus.